

Tarján Tamás

Az átutazó

Weöres Sándor 100

1976. május 26-án Weöres Sándor Kecskemét vendége volt. A város művelődési központjában, a Collegium Artium sorozat keretében, nagyszámú közönség előtt Szekér Endre – a *Forrás* főszerkesztő-helyettese, a költő életművének kiváló ismerője, műveinek elemzője – beszélgetett Weöressel, aki felolvasta az est előtt rögtönzött versét. A *Forrás* 1976. szeptemberi számának borító 2. oldalán hasonló formában tette közzé a (dátummal és aláírással is ellátott) kézirat négy szakaszát:

Szekér Endrének Kecskeméten

*Végh Mihály és Katona József
városa él, mint régen élt.
Üdv az új zeneiskolának
s néked, megújult Kecskemét!*

*Ez csak alkalmi szösszenet most,
ilyet ír egy átutazó,
de száz jobbat költ Buda Feri
s más kecskeméti őslakó.*

*Polyák Ferit köszöntsd nevemben,
keze alatt a szép csodák
öltöznek fa-redőzetekbe,
faragott-véssett bibliák.*

*Mi mindent látni Kecskeméten,
milyet a világ nem terem!
Ázsiát-Amerikát járunk
és minden itt van egy helyen.*

Weöresből nem hiányzott a köszöntés, ünneplés, szövegajándék-adás hajlandósága, az osztozó öröm kifejezése. Se szeri, se száma pályatársai kerek születésnapját tárgyazó verseinek, látogatások, események, baráti együttlétek nyomán írt, oly-

kor huncut rigmusainak, csipkelődve üzenő versjátékainak. A jellegzetes köszöntő költemény, az „alkalmi szösszenetként” keletkezett kis kecskeméti dal csupán a majdnem négy évtizeddel ezelőtti időpillanat miatt kíván magyarázatot.

Két patinás tulajdonnévvel indul a laudáló tizenhat sor. Weöres tudatos-véletlen játékosággal a végén, azaz Véghen: Kecskeméti Vég Mihály protestáns énekszerzőn kezd, a *Bánk bán*t író, Kecskeméten született és elhunyt Katona Józseffel folytatja, hogy máris átlendülhessen a jelenbe. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Kodály Zoltán Zenepedagógiai Intézetét, melynek előtörténete 1950-ig nyúlik vissza, 1973-ban alapították, a belvárosban álló, 18. századi építésű egykori ferences rendházat újítva fel számára, a fiatal építész, Kerényi József tervei alapján. Az 1975–1976-os tanév volt az intézet első, épp befejeződő nyilvános tanéve, „megújulása”. (A Kodály Iskola 2007 óta tagintézmények együtteseként, komplex oktatási formában képezi tanulóit, növendékeit.)

Az üdvözlést követően már szinte a település valamennyi törzsökös polgárát („őslakóját”) köszönti versében a vendég; ottlétét, a személyességet aláhúzva pedig a városhoz és a szerkesztőséghez kötődő poétát, Buda Ferencet, továbbá a fafaragó művész Polyák Ferencet, a két becézett Ferit név szerint is. Előbbi a sorokból sejthetően jelen lehetett a rendezvényen, utóbbi nyilván nem, azért bízta Weöres a szíves üzenetet Szekér Endrére. A költőházaspár, Weöres Sándor és Károlyi Amy járt is Polyák matkói tanyáján (nem bizonyos, hogy épp 1976 májusában) – gondos kereséssel fellelhető az interneten egy fénykép, amint egy monumentális alkotását szemléli. A Polyák „Förire” vonatkozó Weöres-sorok ma a tanyai műhely falán olvashatók.

A vers harmadik szakasza a Biblia említésével és többes számba helyezésével – „bibliák” – az e keretek közt lehetséges legmagasabb ünneplő-kitüntető, szakrális fokra hág, megalapozva a befejezés ironikus komolysággal hódoló világközéppont-sugalmazását, a „minden itt van egy helyen” csattanóját. Weöres nem pusztán udvariaskodott. Gondolatai, emlékei szeretettel övezték Kecskemétet, hiszen egyik első mentorának, versei (az 1929-ben a csodagyerek költő tollából közölt *Öregek* stb.) megzenésítőjének, Kodály Zoltánnak a szülővárosát is tisztelte és kedvelte benne. (Az *Öregek* első megszólaltatása, Vásárhelyi Zoltán karmesteri intésére, Kecskeméten történt 1933-ban.) Lírai életműve ugyan különlegesen sok tulajdonnevet, köztük ezernyi helynevet fogadott magába, mégsem hagyhatjuk említetlenül, hogy Kecskemét neve a jelenleg mértékadó kiadás, az *Egybegyűjtött költemények I–III.* (2008–2009) betűrendes tartalomjegyzéke szerint verscímben (*Kecskeméti piacon*, 1984), kis számozott verset kezdő sorban (*Kecskemét téli éje...*, 1971 – *Rongyszőnyeg II.*) is felbukkan, s ha nem csupán a mutatóra bízunk magunkat, hanem a pásztázó olvasgatásra, másutt is rálapozhatunk („*Jégveremben, fagyos réten / harangoznak Kecskeméten...*”, 1972, ugyancsak *Rongyszőnyeg II.*). E háromszakaszos verset jelölve az említett kiadás tartalomjegyzéke sajnos hiányos. Megjegyezzük, hogy az *Egybegyűjtött művek* folyamába illeszkedő fenti három verskötet a mi versünket nem tartalmazza. A szerkesztő, sajtó alá rendező Steinert Ágota utószava ekként tudósít: „...a hagyatékban, korábbi kötetekben, napilapokban, folyóiratokban, magánszemélyeknél, kéziratban még bőven találhatóak versek, amelyek sokszor csak véletlenségből kallódtak el, jutottak a feledés homályába. Ezek hoz-

záférhető, feltalált darabjait külön kötetben kívánjuk közreadni a későbbiekben.” Valóban számos, amolyan „akadémiai papírszeletke” lappanghat még. Egy részük – mint a Szekér Endrének Kecskeméten is – rejtőzködés nélkül várja az ígért kinyomtatást, akárcsak a Weöres Sándor kézirásos könyve [1981] lapjairól s más publikációkból széles körben ismert, Ruttkai Éva színművésznőnek írott szavak: „Éva Ruttkay / Összes titkai / Bőrbe kötve / Mindörökre”).

Az alkalmi vers – amilyen a most tárgyalt mű is – évezredek óta meglevő, közkedvelt műfaja a nép- és a magas költészetnek. Az alkalmi költészet is teremhet hallhatatlan darabokat. A magyar irodalomból Arany Jánostól *A walesi bárdokat* szokás leggyakrabban példaként felhozni, továbbá József Attila címével is ráutaló, Ignotusnak ajánlott költeményét: *Alkalmi vers a szocializmus állásáról*. Weöres kecskeméti szösszenete nem ilyen maradandó, ám alkalmi versei egyike-másika klasszikussá lett. Ismerősének, betegtársának, dr. Nagy Imrének az emlékezése szerint a remekmű *Valse triste* is „művészi rögtönzés” eredménye: „...állandóan és művészi tudott rögtönözni. 1934 októberében egy kórteremben feküdtünk két héten át a szombathelyi kórházban. [...] Sándor még itt, a kórházban is verseket írt. Egyik hűvös őszi estén az orvos éppen anamnézist készített róla, utána az orvos alig hagyta el a kórtermet, Cina [azaz W. S.] odaült az asztalhoz, gondolataiba temetkezett, majd hirtelen a kórházi ágyra vetette magát, hasra feküdt, aztán újból felkelt, visszaült, és elkezdte írni a verset. [...] Ezen az estén, a kórház csendjében, a kórterem asztalánál, így született meg a *Valse triste* című verse...”

Mennyi e pár mondatban a legendaképzés, a tévedés...? A Weöres-filológia tudomása szerint a vers 1932 és 1935 között nyerte el alakját, s került be aztán *A négy évszak* alcímű *Első szimfóniá*ba harmadik tételként. Dr. Nagy szavait az összeállító Tüskés Tibor mégis elfogadta beszédes adalékként a *Weörestől – Weöresről* (1993) antológiában, hiszen az 1932-es és 1935-ös határoló dátumok az *Első szimfónia* egészének kialakulási-véglegesülési folyamatára vonatkoznak. (Érdekesség, hogy a Fűzfa Balázs nevével fémjelzett – *A tizenkét legszebb magyar vers* elnevezésű – fontos és sikeres konferenciasorozat utolsó állomása – a tervezett tizenharmadik, „ráadás” tanácskozást nem számítva – a *Valse triste* megtárgyalása volt 2013 tavaszán, a Weöres-centenárium jegyében. Tehát az előzetes tervek szerint a vers első közelítésben önálló szöveggként jelent majd meg, nem a nagyobb kompozíció részeként, s ezáltal rögvést ismét fontossá vált a rögtönzés, alkalmiság kérdése.)

A *Forrás* szerkesztősége és Kecskemét városa számára kedves emlék, a magyar irodalomban egyelőre csak marginálisan jelen levő vers fekszik előttünk, amelynek egy szava, a szóból kifejlő motívuma mégis nyomatékos figyelmet érdemel. A szó: *átutazó*; a motívum: a vilájárás. A világutazás, életutazás, az élet mint a „világ” átutazása.

A felmerülő mögöttes életrajzi elemekből annyit emelhetünk ki: a nappal és az éjszaka időrendjét életvitelében tudvalevően felcserélő, nem szokványos életvezetési megnyilvánulásairól ismert Weöres az országban és a nagyvilágban is viszonylag sokat utazott (*járta Ázsiát, Amerikát*, s természetesen Európát, ha hívták, járta Magyarországot. E sorok írója egyetlenegyszer, a budapesti Eötvös-kollégiumban találkozhatott színről színre Weöressel. Kora este volt, a költő

hirtelen fordulattal valamilyen főzelékre és vörösborra vágyott. Ki tudja, honnan, főzelék került tálcán, tányéron, viszont a bor szervirozásához felesége, Károlyi Amy – Marno János *Kútbaigazításul* című emlékezése szerint az állami, cenzurális szigornál is erősebb tiltások *államy* asszonya – nem járult hozzá.). Weöres érdeklődve, szívesen, tervezgetve készülődött utazásaira, egyben szorongva, idegenkedve, visszakozva. Önmaga és az emlékezők szerint is külön, nyugós, lehetőleg a szálláshelyén időző utazónak számított. A tényeket, dokumentumokat nem szaporítva álljon itt néhány bizonyosság.

Keleti útinaplójába 1937 januárjában az alig huszonnégy éves fiatalember a természet, a látvány, az új horizont kedvre derítő általánosságain kívül inkább ilyesmiket jegyzett be – a tengeri utat már a harmadik napon unva –: „*Sok bosszúságom volt utam előkészítésével, sok zűrzavar volt a valutákkal, papírok megszerzésével, anyámnak elég kellemetlenséget okoztam vele. [...] Eddig az út elég élménytelen volt. [...] [Colombóban] a bennszülött negyedben eltévedtem, hát elfogadtam egy riksás ajánlkozását; megalkudtam vele fél ceyloni rupiában...*” Ázsiai „napló”-költeményei (*A Bab el Mandeb-en*, 1937; *Úti jegyzet*, 1937), norvégiai versbenyomásai (a szintén Kodály megzenésítette *Norvég leányok*, 1935; *Hardangeri emlék*, 1940), a *Képek Bulgáriából* mozaikja (*Madara*, 1937; *Plovdiv*, 1937) a felfedezések, rátalálások olykor euforikus hangjait általánosabb, higgadtabb megfigyelésekbe mossák, önállósuló antropológiai-ontológiai formaként le-leválnak az utazásélményekről. Az utazást Weöres nem nagyszabású, kalandos helyváltoztatásként fogta fel, hanem az egyéniség alakításának, érlelésének lehetőségeként. Fizikailag kevés lendülettel és érzékkel, mondhatni passzívan utazott – lelkileg, tudatilag roppant aktivitással.

A Római Magyar Akadémia egykori igazgatója, Kardos Tibor által lehetővé tett ösztöndíjas utazásokról, pontosabban az utazók egy részéről és önmagáról, az itáliai hónapokról Lengyel Balázs irodalomtörténész a *Két Rómában* (1995) festett plasztikus esszéket. Legtöbbször Nemes Nagy Ágnessel közös élményeiket eleveníti az Örök Városból, de bőven ír a velük egy időben – 1947 végén, 1948 elején – ott időző Weöreséről is. „*Weöres Sándor szerint milyen volt Róma? Mint Kecskemét. Ült, gubbasztott Weöres a Magyar Akadémia csodás freskójú palota-termében, Károlyi Amyval együtt nekik volt az egyetlen palota-szobájuk, és többnyire dideregve ágyban feküdtek naphosszat. A karácsony utáni napon megszűnt a fűtés, dermesztő hideg volt, óriás jégcsapok lógtak a Farnese-palota előtti szökőkutakon. Az isten szerelmére, Sanyika, nézzetek azért körül, induljatok ki erre vagy amarra – mondta Kerényi Károly. [...] Ha mást nem, legalább az eget nézd, Sanyika! – mondta Kerényi. Legalább Róma eget! // Az gyönyörű volt. Az is gyönyörű volt. / Dehogyan Kecskemét. Csakhogy Weöres Sándor szerette meghökkenteni vagy bosszantani az embereket.*”

Ismét némi szubjektívizmussal, legendaképzéssel és -foszlatással lenne dolgunk? Részben esetleg igen, bár Weöres hazai útjairól, író-olvasó találkozóiról, sőt az otthonában töltött napokról, hetekről, évekről is rengeteg hasonló tónusú tudósítás, emlékezés ismeretes. Maradva az utazásnál, az 1980-as nagy-britanniai felolvasóút egy tragikomikus londoni epizódjáról Vajda Miklós anekdotázik az *Éj volt, egy síró magyar költővel az ágyon* (2012) hasonló című fejezetében (a címszereplő költő: Pilinszky János). „*Másnap éjjel Weöreséken volt a sor – olvassuk. – Az éjszaka közepén Károlyi Amy halálra rémült hangja ébresztett telefonon: három vadidegen*

angol tört rájuk, és az ágyuk alatt kutatnak. Az istenért, azonnal tegyék valamit! Mire papucsban, pizsamában, rohanva odaértem, a betolakodók elmentek. [...] Weöres Sándor kisebb volt még önmagánál is, és hangtalanul mozgott az ajka. [...] Csak reggel tudtam kinyomozni, mi történt. Skóciai és walesi távollétükben a szálloda tévedésből kiadta a szobájukat egy ír sportcsapat tagjainak, akik tökrészen valamilyen táskát kerestek Weöresék ágya alatt, de nem találtak. Ki tudja, talán kábítószer vagy whisky lehetett benne, gondoltuk.”

Weöres maga gazdagon kamatoztatta nemegyszer furcsára sikeredett utazásainak tapasztalatait, tudáshozadékait. Nem elsősorban úti verseiben. Élménykörei általánosságban bővültek, tágultak. Nem egy-egy út valósága ülepedett szemhátára: az utazás mint létmetafora, transzcendálható tartalom hatott rá. Utazás híján is utazott. Egyhelyben is. A maga utazásait és nem utazásait belevitte a megalkotott utazás szövegekbe. Költészete felől drámaköltészete irányába fordulva argumentumokért: *A holdbéli csónakos* (1941) vérbeli – és úrbeli – utaztató színmű, regényes-poétikus utazási dráma. Az utazás, hányódás pikareszk tarkasága uralja utolsó színpadi művét, a *Kétfejű fenevadat* (1968), s az utazás-vonalat, -vonulatot további öt színdarabjában is felfejthetnék. Az utazás, utaztatás meghatározó mozgóatója a *Psyché* (1972) című versregénynek. Főleg abban a fejezetben, amely az alább mindjárt idézendő *kóválygás* visszafogottabb előzményeként a *bolyongás* kifejezést hozza összefüggésbe a Weöres lírai-női alteregójaként is értelmezhető *Psychével*, vagyis a kitalált költőnő Lónyay Erzsébettel: *Bolyongás évei 1813–1816*.

A Weöres Sándor életéhez és művéhez, szellemiségéhez és bölcsületéhez hozzárendelő szó nem az utazás, hanem az átutazás. A tevékeny pozíció helyett a szemlélődő pozíció. E megállapítás finoman rétegezett kibontásai régtől fogva ismeretesek a Weöres-szakirodalomban, s maga a költő is gyakorta vallott róla, a térbeli dimenziót jobbra az időbeli utazás dimenziójával váltva fel. Egy kicsiny, alkalmi és helyi vers, a kecskeméti vers meghittsége, otthonossága – és az „átutazó” önminősítés pontossága – kapcsán mégis új színeket kaphat e képlékeny, mozgó szituáció, az útonlét helyzete, mely a lírai én megértett, elfogadott örökös-vágyódó keresésének, belátott és meghaladt otthontalanságának az esztétikumban ad értelmet. A sokszor idézett – Bata Imrének szóló ajánlással útjára bocsátott – *Toccat* (1969) így fejeződik be: „Amikor még / ember se volt, / páfrány-bokor / fölém hajolt, // apónak hívott / a bokor. / Mikor születtem? / semmikor. // Két jó marék port / könnyedén / a teremtésből / hoztam én; // kóválygó senki, / a nevem / Majtréja, Amor, / Szerelem, // ősz-kezdet óta / itt vagyok, / de a lepkével / meghalok.” Bizonyos értelemben a költőnek Károlyi Amy által megfogalmazott tömör partecédulája is ezzel nyíltta a gyász: „Weöres Sándor / hazatért. / Engedjük el Isten nevében.”

Az át- igekötő kitüntetetten fontos versképző elem Weöresnél. Verscímben, verskezdésben is előfordul hatszor. *Át a vizen* (1958) című, folklorikus koloritú balladáját bármely citátum kiragadása szegényíti, s a „vezess haza” gondolat átkelésdrámája itt nem is az egyes szám első személy sorskérdése csupán. A két part, az *innen* és a *túl* közötti út a közös utazás, a titokzatos, halálos szerelem kegyetlen apoteózisa, egyszerre hétköznapi és elvont erkölcsi próbatétel is,

két sort mégis emeljünk ki belőle: „Egy perc? vagy ezer év? rég elaléltam én. / Talpunk iszaphoz ért a víz túlsó felén.”

Az „át” nem az ideiglenes „itt” fájdalmas-szép átmenetiségében – tehát például nem a Kosztolányi-féle „vendéglét” értelmében – jelenik meg a Weöres-életműben. S paradox módon nem is elsősorban az átutazó – a lírai alany – utazza át a számára rendelt valóságos és virtuális teret, időt. Nem ő utazik át az életén, az életen, hanem a mindösszesen életnek nevezett hatalmas jelenségcsoport, a teremtésből épp órá szabott, neki rendelt gomolygó konglomerátum „utazik át” az ő személyén. Sok egyéb szöveghely mellett legmonumentálisabb verseinek egyike, a *Nocturnum* (1963) az unt öntestbe zártság elleni keserű, káromló lázadást a gyűlölt állapot értelmező ellenkezőjébe fojtja: „...én a hús-kapcsokba róttan / szorongok mint egy koporsóban. / Míg él s lót-fut, halott vagyok, / s ha ő nincs, megszabadulok, / vissza, az Isten szerelmébe, / nem vagyok semminek része, / önmagammal nem osztozom / testi vagy lelki koncokon, / vagyok a gát-nélküli bőség, / az észrevétlen lehetőség / aki mindent magába-fogva / teljes kincsét szünetlen osztja”. Összecseng ezzel többek közt a *Hazaszálló* (1935 – Weöres a maga válogatta topkötetében, az 1974-es 111 versben ugyanazon ciklusba, a 10 szubjektív vers ciklusába helyezte a *Nocturnummal*): a „nincs külön lény, csak áram” eszméje logikailag nem mindig könnyen követhető, de szépségével meggyőző módon, egy lírai képzet igazában, az áram(lás)ban egyesíti az (át)utazót és a benne végbemenő (át)utazást.

Ha Weöres Sándor tehetségének és munkásságának nem fogalmi, hanem képszerű megközelítésével próbálkoznak az elemzők, ugyancsak gyakran formálód-
nak ki a Weöres vershősére, az (át)utazóra, a mindig úton levőre – az *útra magára* – ráérhető, szimbolizáló, a mitikus-misztikus töltettel is kacérkodó interpretációk. A legegységibb gondolattal Nádasy Ádám hozakodott elő a *Parnasszus* költészeti folyóirat *Redivivus – Weöres Sándor* című egységét is közlő számában (2007 tél; Marno Jánost is innen idéztük). A mindennapok és a mindenség egymásba nyíló, ide-oda nyitott-csukott ajtóit vizionálva konstruált Nádasy bonyolult, kilöké-sektől, kilöködésektől sebzett értelmezői díszletet, majd ezzel folytatta: „Sose lát-tam személyesen Weörest. [...] Sose láttam, de képek alapján tisztán él bennem: ufó volt, ez nem kétséges. Ki-be járt a fent említett ajtókon, amiket mi, a többség, csak véletlenül vagy kényszerűségből nyitunk ki, és ha kinyitjuk is, visszahőkölve a lehető leggyorsabban becsukjuk. Ő hátulról is ismert mindent, az értelem, a gyerekkor, a nyelv határait. [...] Az ufó nem retteg, mert az ufó nem lakik sehol. Mindenütt otthon van, sehol sincs otthon. Az ufó nem lök ki, csak megmutat. Talán nem is akar mutatni (talán nem is törődik a létezésünkkel), csak nyitogat, ahogy ki-be jár, és mi belesünk mellette.”

Átutazó? „Ufó”, nem kétséges? Az „azonosítatlan repülő tárgy” és a „földönkívüli lény” kifejezésekben rejlő összes bizarr, jelképes jelentéstartal-
lommal?

Kenyeres Zoltán, Weöres Sándor legjobb mai értője, a költő 1944-es *Medúza*-kötetének irányait, irányultságait is követve a medúza, medúzalebegés hasonlat-
tal – „átutazás, átlebegés hasonlattal” – él a Weöres hetvenedik születésnapjának esztendejében, 1983-ban kiadott *A lélek fényűzése* című tanulmánykötete lapjain. Nem a magasból, a világegyetem felől közelíti fogalmilag is behatárolt, analizált tárgyát – az oeuvre-öt, illetve egy szegmensét –: nála a mélyből, a tengerből

éled a képszerű beszéd. Ugyanakkor a *Medúza-lebegés* című írása elején egészében idézett – Fülep Lajosnak címzett, 1947-es – Weöres-levél a magasságban metaforizálja fő mondanóját. Ama római út nehézkes előkészületeiről esik szó mellékesen („*Útlevelemet sajnós még mindig nem tudtam kiharcolni, ez most egyre nehezebb; s egyre bizonytalanabb, hogy mikor jutok el Itáliába*”; „*nemsokára megint felveszem a harcot az útlevészító hatóságokkal*”), az igazi üzenőnivaló: az elért benső vidék feltárása. Az át helyett a fel dilemmája és katarzisa, a le megrendülése. „...*a lelki táj, ahová most jutottam, fölér minden utazással – írja a harmincnégy éves Weöres. – [...] Eljutottam valami dimenziótlan Semmibe, azt hittem, hogy innen tovább fölfelé kell jutni, s ehelyett kilátás nyílt lefelé, az élet felé, mint a gleccser tetejéről a völgykatlanba. Megdöbbentő és éppen teljes valódisága által valószínűtlen, ahogy itt megmutatkozik a lenti táj nagy vonalakban, rajta a sors felhőárnyék-mintázata és mögötte a megfoghatatlan dolgok hegytömbjei. Itt csaknem »érteni« lehet mindent, vagy legalábbis végigtekinteni. Eddigi életemben a legtöbb, hogy ide eljutottam: nem hittem volna, hogy az élet látványa, felülről, ilyen végtelenül szép; itt nem probléma többé, hogy miért kell létezni a sok zűrzavarnak, ha teljes összefogottságában ennyire zavartalan. Innen nézve a legszenyesebb dolgok sem ijesztőek többé, mert nyilvánvaló a hitelességük, a hovatarozásuk. S a legcsodálatosabb, ahogy megéreztem, hogy itt már milyen zavartalanul lehet szeretni mindent, különbség és fokozat nélkül...” Minden itt van egy helyen – metszhetnék vissza egy sorba az iménti gyönyörű szövegburjánzást.*

A hatalmas és halhatatlan Weöres-életmű opusai különféle jellegűek, értékűek. De a szemszög – az átutazó szemszöge, az érteni akarás, érteni tudás szemszöge – a legkisebb, legalkalmibb versben is érvényesíti magát, a „különbség és fokozat nélküliség” által meghatározott, csöndes-néma és mozdulatlanul átható szeretet-érvőség konok jegyében.

Erre az írásra készülve, véletlen folytán felolvashattam a kecskeméti verset Kenyeres Zoltánnak, aki – véletlen folytán – nem ismerte. Csak annyit mondott rá: „*Milyen semmiség. És tökéletes.*”